

Το μυστήριο της Παναγίας (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ Πεμπτούσια

«Νενίκηνται της φύσεως οι όροι, εν σοι Παρθένε άχραντε. Παρθενεύει γαρ τόκος και ζωή προμνηστεύεται θάνατος. Η μετά τόκον Παρθένος και μετά θάνατον ζώσα, σώζεις αεί, Θεοτόκε, την κληρονομίαν σου».

Το πιο πάνω τροπάριο είναι ο ειρμός της Θ' (ενάτης) ωδής του Κανόνος της γιορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Μιλά για την υπέρβαση των νόμων της φύσεως, λέγοντας στην Παναγία: «Σε σένα, Παρθένε άχραντε, νικήθηκαν οι φυσικοί νόμοι. Διότι η παρθενία ενώνεται με τη γέννα και ο θάνατος με τη ζωή. Μετά τη γέννα μένεις παρθένος και μετά το θάνατο ζεις, σώζοντας πάντα, Θεοτόκε, τους δικούς σου».

Αλήθεια, πώς να υμνήσεις Αυτήν που είναι «τιμιώτερη από τα Χερουβείμ και ασύγκριτα πιο ένδοξη από τα Σεραφείμ»; Τι να πεις γι' Αυτήν που υμνήθηκε όσο κανένας άλλος άνθρωπος πάνω στη γη; Όχι μόνο γιατί «αδυνατεί γλώσσα των βροτών» να ανυμνήσει τα μεγαλεία Της, αλλά και γιατί η ανθρώπινη κατάντια μας, με τις πολλές αμαρτίες και αναπηρίες, μάς καθιστά ανίκανους να προσεγγίσουμε ουσιαστικά το μυστήριο του προσώπου Της.

Άλλωστε, η Ταπεινή προσεγγίζεται με ταπείνωση, η «άσπιλη και αμόλυντη Παναγία Μήτηρ του Θεού» οράται με καθαρότητα «νούν, ψυχής και καρδιάς». Ωστόσο, η Παναγία ως Μάνα, δέχεται τα παιδιά Της «καθώς εστιν» κι αυτό ενθαρρύνει την ελπίδα και το θάρρος για να ψελλίσουμε γι' Αυτήν τα ελάχιστα.

Η Παναγία έκρυβε το μυστήριο της ενανθρωπήσεως του Θεού, γιατί οι άνθρωποι ήταν ανίκανοι να το εννοήσουν. Η ίδια σιωπά, ελάχιστα λέει, πιο πολύ είναι. Το μεγαλείο Της δεν βρίσκεται ούτε στα πολλά καλά Της έργα ούτε στα πολλά Της κηρύγματα. Κάνει το ένα που δίνει αξία στα άλλα. Αποδέχεται το μαρτύριο να γίνει Μητέρα του Εσταυρωμένου. Το «είναι» Της γίνεται «δοχείο του Αχωρήτου». Από τότε και για πάντα, «εις αιώνας», είναι «η Μητέρα του Θεού ημών», που σώζει τον κόσμο με τις πρεσβείες Της, που εκφράζει τη στοργή, την κατανόηση και την αγάπη.

Η Εκκλησία κρύβει το μυστήριο του προσώπου τής Θεοτόκου και το αποκαλύπτει σ' όσους ζουν μέσα σ' αυτήν με ταπείνωση και αγωνιστικότητα. Όπως και σε όσους έχουν την επιθυμία να ζήσουν τη ζωή του Χριστού, πέφτουν και σηκώνονται, μετανοούν και πορεύονται. Γιατί η Εκκλησία είναι στον κόσμο για όσους ελεύθερα θέλουν να ενωθούν με το Θεό της αγάπης και της αλήθειας, δηλαδή για όσους επιθυμούν την αγιότητα.

Η εορτή της Κοιμήσεως της Παναγίας θεωρείται η μεγαλύτερη από τις γιορτές Της. Το «Πάσχα του καλοκαιριού», όπως ονομάστηκε, μπορεί να γίνει μια μικρή έστω μετάβαση από τη νωθρότητα στη ζωντάνια της πνευματικής ζωής, από τη ραθυμία και ακηδία και ρουτίνα στη συνειδητοποίηση της ευλογίας να μπορούμε

να χαιρόμαστε τη σχέση με τον «Υιόν της Παρθένου» και μαζί Της, ώστε να περνούν τα χρόνια μας με χαρά και ειρήνη και όντως ζωή.

«Άγνη Παρθένε Μαριάμ,
τῶν θλιβομένων ἡ χαρά,
παρηγόρησε
τίς θλιμμένες ψυχές τοῦ κόσμου Σου».